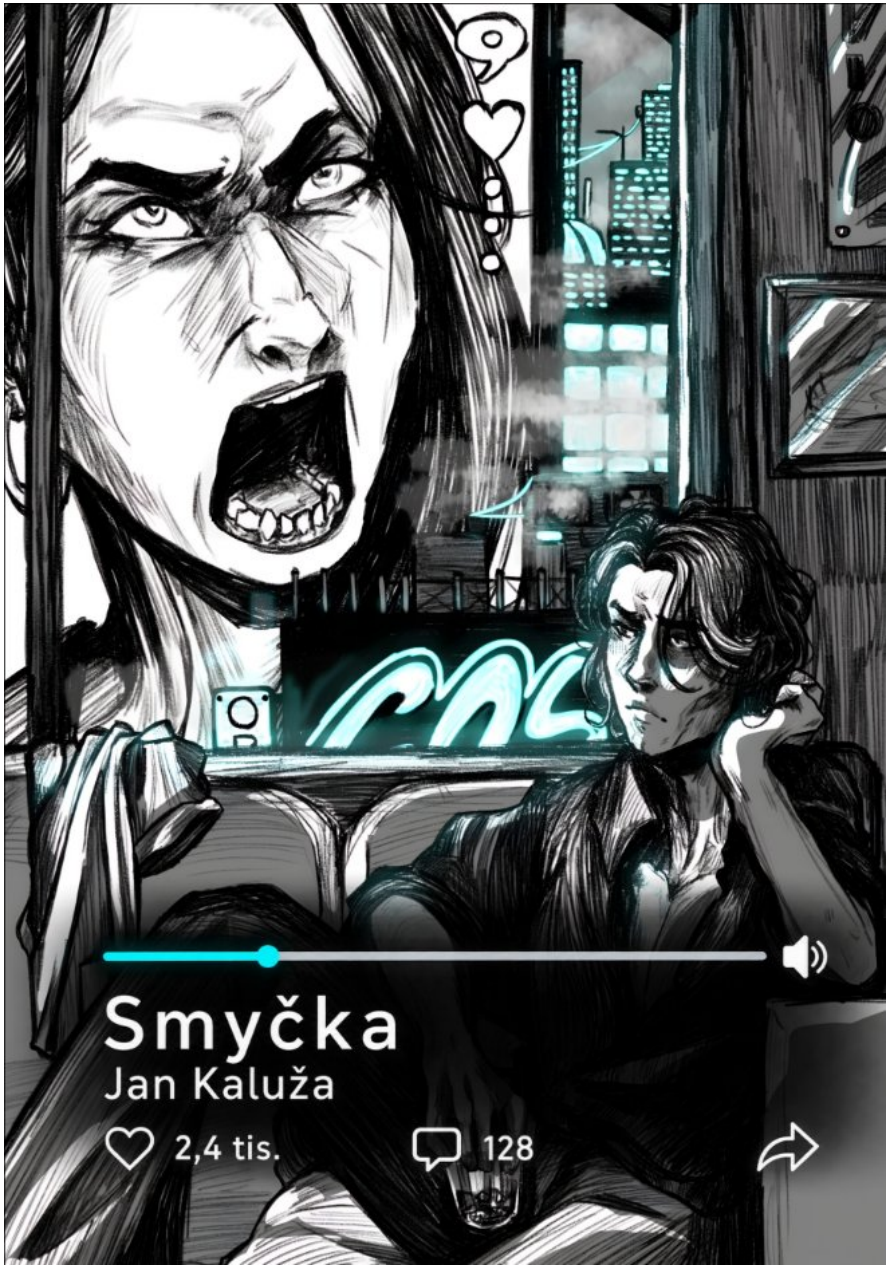

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

10. Poslední Pulz (Nox)

„Hlavně jí neříkej, že přijedu!“ zakřičel jsem směrem k telefonu ležícímu na stolku v obýváku. V jídelně jsem se mezitím přehraboval v oblečení přehozeném přes židli a hledal kabát.

„Proč?“ ozval se z reproduktoru starý hlas.

„Protože by utekla a bez ní naše dohoda neplatí.“

Oren se zasmál. Byl to smích někoho, kdo byl ochoten zradit pro delší život. Byl to lidský smích.

„Takže s ní chceš udělat rozhovor, ale nesmí vědět, že s ní chceš udělat rozhovor?“

„Přesně tak,“ kývl jsem do prázdného pokoje a přehodil si kabát přes ramena.

„A já můžu být celou dobu u toho?“ ujišťoval se Oren.

Vrátil jsem se do obýváku a zastavil se nad telefonem. Protřel jsem si oči a nasadil hlas upřímného Noxe. Ten jsem používal jen výjimečně. Většinou tehdy, když jsem potřeboval, aby mi někdo uvěřil. Většinou to byla Lyra.

„Nemám co tajit, Orene. Znal jsi ji. Víš, že nezestárla. Položím jí pár otázek a pak půjdeme v klidu všichni po svých. Já budu mít

Fragment a ty budeš mít Pulzy.“

„Co z toho bude mít ona?“

„Moc se ptáš, Orene. Až příliš na někoho, komu nezbývá moc času. Kde jste?“

Na druhé straně se rozhostilo ticho. Z reproduktoru se ozýval jen Orenův přerývaný dech. Čekal jsem déle, než mi bylo příjemné, a žaludek se mi začal svírat.

Nevěděl jsem, co Vey vlastně chce. Šli po ní a já nevěděl, jak daleko se dostali. Mohl jsem jí nabídnout informace. A kdyby ho náhodou potřeboval, mohl jsem jí taky nabídnout svůj poslední Pulz. Pokud by mi její příběh zajistil návrat na výsluní Smyčky a prodloužení smlouvy, dostal bych další. A když ne? Slibem nezarmoutíš. I Orenovi jsem už jeden slíbil. Nahmatal jsem ho v kapse kalhot a usmál se. Věděl jsem, že zůstane jen u slibu.

„U terminálu. Skladiště čtrnáct,“ ozval se konečně Oren. „Čekal jsem tam, jak jsi chtěl. A měl jsi pravdu, objevila se.“

„Výborně. Za chvíli jsem tam.“

Natáhl jsem se pro telefon.

„A ty Pulzy?“

„Platí, co jsem slíbil,“ povzdechl jsem si.

„Protože jestli mě taháš za nos…“

„Orene. Dostaneš je.“

Stiskl jsem červené sluchátko na displeji a hovor ukončil. Zasunul jsem telefon do kapsy kabátu a vydal se do ložnice pro hosty.

Arven ještě spala. Ležela na boku, přikrytá jen tenkou přikrývkou, pod kterou se rýsovaly křivky jejího nahého těla. Tmavé vlasy s šedými prameny měla rozprostřené po polštáři a pravou ruku položenou na volné polovině postele.

Zastavil jsem se ve dveřích a na okamžik úplně zapomněl na Vey a čas, který mi vyměřoval Pulz v mé kapse.

Bylo skoro poledne. Slunce pronikalo drobnými otvory na okrajích venkovních žaluzií. Kreslilo na její odhalené rameno úzký pruh světla. Chvíli jsem ji pozoroval, tak jako Lyru mnohokrát před tím. Bez upravených vlasů, bez šatů a sebevědomého úsměvu vypadala jinak. Mladší. Zranitelnější. A možná právě proto se mi v tu chvíli líbila víc než kdykoliv předtím.

Měl bych ji vzbudit?

Byla to přece ona, kdo mě přivedl na Veyinu stopu. Měla právo vědět, že jsme ji konečně našli. Jenže právo a důvěra byly dvě různé věci. Arven měla dost důvodů mě nenávidět. Kdysi jsem ji podrazil a pořád jsem si nebyl jistý, jestli se nechystá udělat to samé mi. Nevěděl jsem kdy přesně a jak, ale tušil jsem, že ve správný moment je ochotná mi vrazit nůž do zad. Neměl jsem jí to za zlé.

Přešel jsem k posteli a opatrně se posadil na její okraj.

Byl jsem blízko tomu, abych našel Vey. Dívku, jejíž obličej před pár dny ukazovaly billboardy Smyčky místo reklamy. Dívku, která za posledních třicet let prokazatelně nezestárla, i přesto, že nebyla bohatá a ani nebyla celebritou Smyčky. Byla to jen obyčejná holka. Tak jako všichni lidé v zemi. Právě proto jsem věděl, že až rozhovor s ní vydám, bude ho sledovat každý.

Arven se ve spánku zavrtěla, otočila na záda a povytáhla z přikrývky. Ruce si dala za hlavu a pruh světla, který doposud klidně spočíval na jejím rameni, obepnul její prsa a zalil je hřejivou září. Neuměl jsem od té záře odtrhnout oči. Sledoval jsem, jak se s každým jejím tichým nadechnutím zlatavý pruh na její kůži napíná a vykresluje drobné stíny odhalující každou nerovnost jejího těla.

Naklonil jsem se blíž k ní a natáhl jsem k tomu světlu dlaň. *Lyra*, ozval se hlas v mé hlavě a já ho s úsměvem ignoroval. Konečky mých třesoucích se prstů se dotkly Arven v místech, kde se pruh světla vydával na nejkrásnější část své dnešní cesty. Její tělo zaplnilo mou dlaň a já si najednou připadal mladý. Oproštěný od všech závazků a konvencí. Vnímal jsem každý Arvenin nádech a podvědomě sjednotil svůj dech s jejím.

V ten okamžik jsem si přál, aby otevřela oči, podívala se na mě tak jako před třiceti lety. Její rty by se pohnuly a přinesly ke mně znovu tu větu „Měli bychom vstávat, Noxi“ s úsměvem, který by říkal, že tohle bude ta jediná věc, kterou dělat nebudeme.

Rytmus Arvenina dechu se změnil a přerušil proud vzpomínek. Odtáhl jsem se a znovu umožnil paprskům světla dotknout se jí

místo mě. Bylo zvláštní, jak snadno jsem si na její přítomnost zvykl.

Otevřela oči.

Na zlomek vteřiny se na mě jen dívala, rozespalá, ale s tichým pobavením, které jí kolem očí vykreslilo známé vrásky. Pak její pohled sjel dolů k jejímu odhalenému hrudníku, na kterém stále tančilo světlo, a zase zpátky k mým očím.

„Noxi," pousmála se a uvolněně se protáhla, aniž by se pokusila zakrýt. „Třicet let a ty pořád zíráš, jako bys mě viděl poprvé."

„Já…" začal jsem, ale nedokázal jsem přijít na žádný způsob, jak tuhle větu dokončit.

Arvenin pohled se stočil na můj kabát.

„Kam jdeš?"

„Do Smyčky," zalhal jsem. „Mám schůzku s velitelem zásahu v baru."

Tohle byla lež jen částečně. Tu schůzku jsem opravdu měl, ale až odpoledne.

„Zavolej, jestli na něco přijdeš," zamumlala, přetáhla přes sebe přikrývku a znovu zavřela oči.

Chvíli jsem čekal, jestli se ještě na něco zeptá.

Nezeptala.

Opustil jsem Arven i svůj byt a sjel výtahem do podzemních garáží. Cestou jsem přivolal řidiče a zadal mu cíl. Doky. Skladiště čtrnáct.

Ze zadního sedadla jsem sledoval město ubíhající za oknem. Na fasádách výškových budov se střídaly Fragmenty s reklamami Smyčky. *Život nemusí mít konec. Stačí zůstat ve Smyčce*, hlásal obří hologram nad rychlostní cestou. Pod ním seděl na chodníku stařec s nataženou rukou. Nikdo se u něj nezastavil.

Odvrátil jsem pohled a vrátil se k Vey. Co dělala celých třicet let? Kdo jí dal Pulzy? A jak to všechno souviselo s Corvenem?

Za obloukovým mostem se otevřel výhled na moře a přístavní jeřáby. Minuli jsme prosklený terminál a pokračovali podél řady skladišť, až vůz zastavil před rozlehlou budovou s číslem čtrnáct.

„Počkejte na mě," přikázal jsem řidiči.

Vystoupil jsem do mořem nasáklého větru, přitáhl si kabát ke krku a zamířil ke dveřím.

„Pan Nox," oslovil mě znuděně starý vrátný s vrásčitým obličejem hned po té, co jsem prošel dveřmi.

„Ano," přikývl jsem.

„Byt číslo tři."

„Byt…?“ zeptal jsem se zmateně a vrátný si odfrkl, jako by to byla ta nejhloupější otázka, jakou za poslední dobu slyšel.

„Schody,“ ukázal na úzké železné schodiště, o kterém jsem si doposud myslel, že slouží k přístupu na střechu skladu. Znovu jsem přikývl a vydal jsem se nahoru. Na konci schodiště byly masivní železné dveře s ohmatanou klikou. Zabral jsem za ni. Byla mastná. Neodvažoval jsem se odhadovat, od čeho. Po otevření dveří se přede mnou otevřel ohromný prostor skladiště s automatickými dopravníky přesouvajícími lodní kontejnery.

Úzká lávka pokračovala od dveří přes celou délku skladiště. Lemovaly ji kontejnery zavěšené k masivním ocelovým nosníkům stropu. Každý měl své číslo. Každý byl něčí byt. Minul jsem červený a modrý a zastavil se u žlutého s číslem tři. Krom dveří vsazených do vyřezaného otvoru v něm nebylo jediné okno.

Vey s Orenem musela být za těmi dveřmi. Natáhl jsem ruku a zaklepal. Zadunění železných dveří prostoupilo stěny kontejneru. Pár vteřin se nic nedělo, ale pak se dveře pootevřely a za nimi se objevila Orenova vystrašená očka.

„Jsem tady,“ oznámil jsem stroze.

Oren přikývl a otevřel dveře.

Za nimi se rozprostírala malá místnost, jejíž stěny byly obložené zažloutlými deskami. V rohu stála úzká postel s neustlanou přikrývkou a dvěma polštáři. Vedle ní se na stolku vršilo špinavé nádobí. Jediné světlo přicházelo ze zářivky zavěšené pod stropem.

Vey seděla na židli u stolku. V rukou držela hrnek a právě se z něj chystala napít. Když mě spatřila, ztuhla. Dobře věděla, kdo jsem. Hrnek jí vyklouzl z prstů a s hlasitým třeskem dopadl na podlahu. Voda se rozlila kolem jejích bot.

„Co tady dělá?“ vyhrkla.

Oren za mnou zavřel dveře a zamířil k posteli. Sledoval jsem, jak se Veyin pohled přesunul ode mě k němu. Představoval jsem si naše setkání mnohokrát. V některých představách byla Vey vyděšená, v jiných vděčná, že jsem ji konečně našel. Ani jednou mě ale nenapadlo, že by se na mě mohla dívat s takovou nenávistí. Přitom jsme se ještě ani nepoznali a já jí vážně nechtěl ublížit.

„Vey, já ti to vysvětlím,“ začal Oren.

Vyskočila ze židle tak prudce, až se převrhla a zůstala opěradlem opřená o stěnu kontejneru.

„Ty jsi mu řekl, kde jsem?“

„Jen mě vyslechni.“

„Tys mě prodal?“

Oren otevřel ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Měl jsem pro něj pochopení. Sám jsem měl v kapse svůj poslední Pulz a nikomu v místnosti jsem neplánoval dát to, co jsem slíbil. To všechno jen proto, abych žil o kousek dýl. Oren učinil stejné rozhodnutí.

„Vey,“ vložil jsem se do rozhovoru a opatrně vykročil směrem k ní. „Nejsem tady, abych ti ublížil.“

„Uhni.“

Zastavil jsem se.

„Prosím?“

„Musím odsud vypadnout.“

Podívala se přes mé rameno ke dveřím. V očích měla strach, ale ne ten, který jsem vídal u lidí, když jim Smyčka oznámila konec smlouvy. Tenhle byl jiný. Okamžitý. Připravený přimět tělo k pohybu dřív, než rozum stihne rozhodnout, kam utéct.

Pohlédl jsem na Orena, který usedal na postel. Jen bezradně pokrčil rameny.

Mohl jsem zůstat stát ve dveřích. Byl jsem vyšší než ona a ven mohla odejít jedině kolem mě. Jenže já nepotřeboval ji, potřeboval jsem její příběh. A k tomu vedla jen jedna cesta – důvěra, nebo obchod.

Ustoupil jsem stranou. Vey se vydala ke dveřím. Její kroky byly rychlé, ale opatrné. Vyhnula se rozlité vodě a ani na okamžik ze mě nespustila oči.

Čekal jsem, až bude procházet těsně vedle mě, ale Oren ji oslovil

první.

„Slíbil mi Pulz.“

Zastavila se.

„Cože?“

„Nox mi slíbil Pulz, když mu umožním s tebou mluvit.“

Pomalu se otočila.

Na okamžik jsem měl chuť Orena přerušit. Nemusel jí přece vykládat všechny podrobnosti naší dohody. Stačilo říct, že mě pozval. Ale pak jsem si uvědomil, že přes něj se možná dostanu blíž k ní.

„Vey, já už nemám moc času,“ pokračoval Oren.

„Takže jsi mě prodal.“

„Neprodal!“ Orenův hlas se zachvěl. „Jen jsem mu řekl, kde jsi. Chce s tebou udělat rozhovor. Nic víc. A já tady budu celou dobu. Nedovolím, aby ti něco udělal.“

Při posledních slovech se narovnal a položil si ruce na kolena. Vypadal odhodlaně. Skoro směšně odhodlaně na stařík, kterého bych omráčil jediným úderem. Ale Vey se na něj dívala jinak než já. Možná si pamatovala člověka, kterým kdysi býval.

Rty se jí neslyšně pohybovaly.

„Můžu ti pomoct, Vey," využil jsem příležitosti. „Mám Pulzy i informace. A pokud je nemám já, znám lidi, kteří je mají."

Byla to velkorysá nabídka. Možná až příliš velkorysá. Vey ale byla holka z ulice. Nemohla vědět, že i pro lidi, jako jsem já, nejsou Pulzy ta nejvšednější věc pod sluncem.

Podívala se na mě. Přemýšlela o tom. Víc jsem prozatím nepotřeboval.

„A co když s tebou mluvit nechci?"

„Pak odejdu," odpověděl jsem.

Nevypadala, že mi věří.

„A necháš mě být?"

„Samozřejmě."

Další lež. Potřeboval jsem, aby si myslela, že mě potřebuje víc, než já ji.

„Proč bych s tebou vůbec měla mluvit?" zeptala se.

„Protože vím, kdo tě hledá."

Její výraz se změnil. Jen nepatrně, ale všiml jsem si toho. Přestala sledovat dveře a naklonila hlavu na stranu.

„To ví každý.“

„Možná. Ale ne každý ví proč.“

To jsem samozřejmě nevěděl ani já. Znal jsem jen několik střípků, které jsem posbíral během posledních dní. Corven, fotografie stará třicet let, neúspěšný zásah, Arvenina posedlost touhle dívkou. Nedokázal jsem z nich zatím sestavit celý obraz. Ale ona nemusela vědět, kolik toho skutečně mám.

„A ty mi to řekneš?“ zeptala se.

„Můžeme si vyměnit informace.“

„Za Fragment?“

Pousmál jsem se.

„Jsem básník. Co jiného bych měl chtít?“

„Takže chceš můj příběh prodat Smyčce.“

„Chci ho vyprávět.“

„To je to samé.“

Tentokrát jsem se neusmál.

Nesnášel jsem, když lidé mluvili o Fragmentech jako o obyčejném zboží. Jistě, vydělával jsem na nich. Vydělával jsem na nich velmi dobře. Ale to přece neznamenalo, že nebyly uměním. To, že mě Vey měla za nějakého obchodníka s obrazy se mě dotklo. Já byl ten, kdo umění tvořil.

Vey se znovu podívala na Orena. Vypadal, jako by během několika minut zestárl o další roky. Dlužila mu ten Pulz za to, že jí před třiceti lety pomohl a ona to dobře věděla. Alespoň podle toho, co mi Oren vyprávěl.

„A ty mu věříš?“ zeptala se ho.

„Věřím, že chce jen mluvit,“ odpověděl Oren.

„To jsem se neptala.“

Oren sklopil oči.

„Budu tady, Vey. Celou dobu,“ odpověděl Oren a sevřel pevně rty.

V jeho hlase bylo něco, co mě na okamžik znepokojilo. Neznělo to jako prosba ani jako omluva. Spíš jako slib, který hodlal dodržet bez ohledu na následky.

Nastalo ticho.

Zářivka nad našimi hlavami slabě bzučela. Zpoza stěn kontejneru

se ozývalo vzdálené dunění dopadajících kontejnerů. Někde hluboko pod námi projížděl dopravník s nákladem.

Vey se sklonila, narovnala židli a posadila se zpátky ke stolu. Pocítil jsem úlevu, kterou jsem se snažil nedat najevo.

„Dvě otázky já a dvě ty. Nic víc."

Oren si oddechl.

„Dobře," odpověděl jsem.

Čtyři otázky na celý fragment. To nebylo moc. Ale dobrý básník dokázal vystavět Fragment i z jediné věty, pokud byla dostatečně silná. Doufal jsem, že Vey má co vyprávět.

„A ptám se první," dodala.

Oren se mi podíval do očí. Jen jsem přikývl a posadil se na postel vedle něj.

Matrace pode mnou zavrzala. Vey se opřela o židli a založila ruce na prsou. Připomínala někoho, kdo se chystá vyslýchat zločince.

„První otázka," vybídla mě. „Co víš o tom, proč mě Smyčka hledá?"

Je to tady. Konečně jsme se dostali k tomu, kvůli čemu jsem sem přijel. Přesunul jsem se na kraj postele a opřel lokty o kolena. Chtěl jsem působit uvolněně, ale zároveň dostatečně vážně, aby

pochopila, že její příběh neberu na lehkou váhu.

Začal jsem vyprávět. Pozorně jsem přitom sledoval všechno kolem sebe. Každý výraz jejího obličeje, každý detail místnosti, každý pohyb Orenových rukou. Tenhle Fragment musel přitáhnout všechny. Musel přesvědčit Corvena, že mě nemůže nechat jen tak chcípnout.

„Vím, že po tobě jdou lidé, kteří pracují pro Corvena. Nejde jen o Smyčku. Jsi důležitá přímo pro něj. Osobně. Nejde o tvé Pulzy, jde o tebe. Celé to nějak souvisí s tím, co se stalo před třiceti lety. Taky si myslím, že tě nechtějí zabít.“

Vey se nepatrně předklonila.

„Proč si to myslíš?“

Tohle byla druhá otázka a já nemusel odpovídat. Ale přidat k obchodu trochu důvěry mi znělo jako dobrý nápad.

„Ukrýváš se uprostřed skladiště se starcem… Promiň Orene… Tohle bys nedělala, kdybys ty Pulzy ještě měla. Našla by sis nové místo a začala je znovu prodávat. Tak jako v ReFabu nebo tady,“ ukázal jsem kolem sebe.

„Jak tohle všechno…,“ začala Vey.

„Vím to, protože mám své zdroje,“ přerušil jsem ji a nenechal ji vyplývat další otázku.

„Ale ty Pulzy ti vzali,“ pokračoval jsem, „jenže tě nechali naživu.

Kdyby šlo jen o Pulzy a ne o tebe, už bys tady nebyla. Vsadím se, že po tobě nestříleli ostrými, je to tak?“

Vey přikývla a nadechla se k otázce: „Proč mě Corven hledá?“

„To už je třetí otázka,“ pousmál jsem se.

Vey se neusmála.

„Ty jsi mi slíbil informace.“

„A taky je dostaneš. Ale nejdřív bych rád věděl, co víš o těch Pulzech. Kdo ti je tenkrát dal a jak vypadal?“

„Nic.“

„To se mi nechce věřit.“

„Tak mi nevěř.“

Opřela se zpátky do židle a já si povzdechl. Začínal jsem to chápat. Byla tvrdohlavá, podezíravá a zjevně odhodlaná neříct mi nic, co bych mohl použít. Rozhodla se mě využít. Stejně jako jsem to s ní měl v plánu já. Líbilo se mi to. Rozhodl jsem se hrát její hru.

Zvenčí se ozvalo zaklepání.

Oren sebou trhl.

Vey okamžitě vstala.

„Čekáš ještě někoho?“ zeptala se ho.

„Ne,“ odpověděl stařec.

Podíval jsem se ke dveřím. Na okamžik mě napadlo, že nás někdo sledoval. Že se Corven dozvěděl, kde Vey je, a rozhodl se jednat dřív než já.

Pak se zaklepání ozvalo znovu. Tentokrát důrazněji.

„Noxi?“ ozval se zpoza dveří ženský hlas.

Ztuhl jsem. Ten hlas jsem znal až příliš dobře. Ještě před necelou hodinou jsem ho slyšel vyslovit mé jméno z teplé postele.

„Do háje,“ zamumlal jsem.

„Kdo je to?“ zeptala se Vey.

Neodpověděl jsem a zamířil ke dveřím.

„Arven? Co tady děláš?“

„Otevři.“

Oren ke mně přistoupil s rukama za zády.

„Kdo to je?“

„Moje známá,“ odpověděl jsem a otevřel dveře.

Arven stála na úzké lávce, zabalená do tmavého kabátu. Vlasy měla ještě trochu rozcuchané, jako by si je upravovala cestou.

„Ty jsi mě sledovala?“ vyhrkl jsem.

„Ano. Protože jsi mi lhal.“

Její upřímnost mě překvapila. Čekal jsem alespoň nějakou výmluvu, cokoliv, co by mi umožnilo předstírat, že se všechno stalo jinak.

„Měl jsem k tomu důvod.“

„To ty máš vždycky.“

Ta poznámka mě podráždila. Samozřejmě, že jsem měl důvod. Arven jsem znal třicet let. Věděl jsem, čeho je schopná.
A především jsem věděl, co jsem jí kdysi udělal. Jenže to, že jsem jí nevěřil, ještě neznamenalo, že má právo mě sledovat.

Odstrčila mě stranou a vstoupila dovnitř. Když spatřila Vey, zastavila se.

„Takže je to pravda.“

„Kdo jste?“ zeptala se Vey.

„Arven. Jsem básnířka, stejně jako Nox.“

„Další?“ povzdechla si Vey.

„Arven!“ přerušil jsem ji. „Můžeš mi laskavě vysvětlit, co tady děláš?“

„To bych se měla ptát já tebe. Ráno jsi mi tvrdil, že jdeš do Smyčky. Chtěl jsi mě zase dostat ze hry, že?“

„O čem to mluvíš?“

„Moc dobře to víš. Před třiceti lety jsem ti věřila. Myslela jsem, že budeme tvořit společně. A pak ses postaral, aby si všichni pamatovali jen tvoje jméno.“

Zarazil jsem se. Myslel jsem, že jsme si minulost dávno vyříkali už na galavečeru. Arven se obrátila k Vey.

„Já tě hledala mnohem déle než Nox. Už ti říkal o Corvenovi? Vím o něm věci, které by tě mohly zajímat. Nemusíš mluvit s ním. Můžeš mluvit se mnou.“

„Proč?“ zeptala se Vey.

„Protože Nox tě podrazí. Nás všechny. Znám ho už třicet let.“

„Arven!“ vyštěkl jsem.

„Co? Chceš tvrdit, že ti jde o něco jiného než o *tebe* a *tvůj* Fragment?“

„A tobě snad ne?“

„Já alespoň nebudu předstírat opak.“

Vey se podívala ke dveřím. Nenápadně ustoupila od stolu, jako by si pomalu plánovala cestu ven.

„Takže oba chcete můj příběh a oba máte informace, které chci vědět.“

Arven přikývla. „Rozdíl je ten, že Nox by ti slíbil i věci, které ti dát nemůže, jen aby ho získal.“

Cítil jsem, jak se mi do tváří žene krev. Tak o to jí šlo. Celou dobu jsem si myslel, že mě sledovala ze žárlivosti. Že mi pořád nedokázala odpustit, co se mezi námi stalo před třiceti lety.
A přitom čekala na příležitost, jak mě připravit o všechno, co jsem od té doby vybudoval.

O mé publikum. O mou smlouvu. O mé místo ve Smyčce.

„Takže mi chceš ukrást Fragment,“ řekl jsem.

„Ten příběh ti nepatří, Noxi.“

„Já jsem ji našel!“

„Našel ji Oren. A já tě přivedla na její stopu. Nenašel jsi ji jen *ty*.“

Měla pravdu. A právě proto mě její slova tak rozčilovala. Arven

byla dobrá básnířka. To jsem nikdy nepopíral. Ale dobrých básníků byly ve Smyčce tisíce. Já byl jeden z těch, jejichž jméno znal každý. A to nebyla náhoda. Někdo musel vědět, jak z příběhu udělat Fragment, který zasáhne miliony lidí.

„Mohli byste se přestat hádat?“ ozval se Oren. „Nox mi slíbil Pulz, když mu umožním s Vey mluvit.“

Do háje. Tohle před Arven ten starý kretén říkat neměl.

„Pulz?“ zopakovala.

„To je mezi mnou a Orenem.“

„Máš ho s sebou?“

„Jistě.“

Vytáhl jsem z kapsy světélkující tabletku. Oči všech spočinuly na mé dlani. Na okamžik jsem pocítil zvláštní uspokojení. I tady, uprostřed špinavého kontejneru, dokázala jediná malá tabletka upoutat pozornost všech přítomných.

Arven se však nedívala na Pulz. Dívala se na mě.

„Je to tvůj poslední Pulz, Noxi.“

„A co má být?“

„Nikdy by ses ho nevzdal.“

„Nevíš, o čem mluvíš.“

„Znám tě třicet let!“

„Lidé se mění!“

„Ty ne.“

Ta dvě slova mě zasáhla víc, než bych čekal. Na okamžik jsem před sebou neviděl ženu, které jsem se ráno dotýkal, ale Arven před tím, než jsem začal být slavný. Tu, která mi věřila. A kterou jsem nakonec podrazil. Možná měla pravdu. Možná jsem se opravdu nezměnil.

„Nedáš mi ho, že ne?“ ozval se Oren.

„Až dokončíme rozhovor,“ procedil jsem.

„Ale já ti Vey přivedl.“

„A já s ní ještě neskončil.“

Oren ke mně natáhl roztřesenou ruku, zatímco druhou nechal stále v zadní kapse kalhot.

„Dej mi ho.“

Podíval jsem se na jeho dlaň, vrásčitou a posetou stařeckými skvrnami. Na okamžik mi ho bylo líto. Jenže ten Pulz byl poslední věc, která mě dělila od smrti. A já se ho nehodlal vzdát kvůli starci,

kterému už stejně nezbývalo moc času.

„A mně jsi chtěl pomoct?“ vyhrkla Vey s odporem. „Jak? Jak, když nedokážeš dodržet ani slib, který jsi dal jemu?“

Neodpověděl jsem.

Ještě před několika minutami jsem měl všechno pod kontrolou. Vey byla ochotná odpovídat na mé otázky. Oren mi věřil. Arven spala v mém bytě.

Teď jsem stál uprostřed místnosti a neměl nic. Jen poslední Pulz v dlani.

Arven se obrátila k Vey.

„Potřebuju s tebou mluvit o tom, co se stalo před třiceti lety. Sama.“

„Co o tom víte?“

„Já ten Pulz potřebuju,“ ozval se znovu Oren.

Nevěnoval jsem mu pozornost.

Vtom se zvenčí ozvalo hlasité elektronické zapraskání. Detektor rezonance. Poznal bych ten zvuk kdykoliv, i když jsem ho slyšel jen dávno v začátcích Smyčky při hledání šneků na ostrově.

Vey se prudce otočila ke dveřím.

„Ne,“ vydechla.

Praskání se ozvalo znovu. Tentokrát mnohem blíž.

Oren vytáhl ruku zpoza zad. Svíral v ní zbraň.

Nejprve jsem si myslel, že míří na dveře za mnou. Až po chvíli mi došlo, že míří na mě.

„Já nechci umřít, Noxi,“ řekl tiše.

Zmáčkl spoušť.

Ve stejný moment se dveře rozletěly.